

«...ο Λένιν είναι της γενιάς μας άνθρωπος...»

Ένα ερώτημα πλανάται πάνω από τον κόσμο όπου 500 Κρόισοι, το 0,000066% του παγκόσμιου πληθυσμού, κατέχουν πλούτη τριπλάσια από την Αφρική των 65 χωρών και των 1,3 δις κατοίκων...

Ένα ερώτημα πλανάται πάνω από τον κόσμο όπου η περιουσία του 1% των πλουσιότερων πολιτών του κόσμου αντιστοιχεί σε ποσό υπερδιπλάσιο του αθροιστικού πλούτου των 6,9 δισεκατομμυρίων λιγότερο πλούσιων ανθρώπων σε όλο τον πλανήτη.

Ένα ερώτημα πλανάται πάνω από την Ευρώπη των 120 εκατομμυρίων φτωχών και απόκληρων.

Ένα ερώτημα πλανάται πάνω από την Ελλάδα της καταχνιάς, της κατάθλιψης, της αιθαλομίχλης και των Μνημονίων: **«Τι να κάνουμε;»...**

Στις αρχές του περασμένου αιώνα, σε άλλες (;) συνθήκες το ερώτημα είχε τεθεί και είχε απαντηθεί από τον άνθρωπο που σήμερα συμπληρώνονται 96 χρόνια από τον θάνατό του, στις **21 Γενάρη 1924: Τον Λένιν.**

Κατ' αρχάς, όμως, τι σόι άνθρωπος, τι σόι τύπος ήταν ο Λένιν, ώστε να αξίζει να δώσουμε βάση στην άποψή του για το «τι να κάνουμε» εμείς σήμερα;

«Λένιν, ο πιο ανθρώπινος άνθρωπος»,

έγραφε μετά τον θάνατό του ο Μαγιακόφσκι. Αλλά ο Μαγιακόφσκι λάτρευε τον Λένιν και ίσως δεν θα μπορούσε να είναι αντικειμενικός στην κρίση του.

Είναι σημαντικότερο, επομένως, να μας περιγράψει την προσωπικότητά του κάποιος που οι σχέσεις του μαζί του υπήρξαν, το λιγότερο, πολυκύμαντες:

«Ο Λένιν – γράφει ο Τρότσκι – ανεχόταν την νεροποντή από εγκώμια με τον τρόπο που ένας ανυπόμονος πεζός υπομένει τη βροχή κάτω από μια ξώπορτα».

Και ως πολιτικός, ως ηγέτης; Ο Τρότσκι πάλι αναφέρει:

«Δεν επέβαλε το σχέδιό του στις μάζες. Βοηθούσε τις μάζες να συλλάβουν και να πραγματοποιήσουν τα δικά τους σχέδια».

Αλλά δεν έχει λιγότερη σημασία να δει κανείς πως μιλούσαν για τον Λένιν οι ίδιοι οι ταξικοί του αντίπαλοι:

«Ο Λένιν ήτο η επιφανεστέρα των προσωπικοτήτων που ανέδειξε ο τελευταίος παγκόσμιος πόλεμος»

σημείωναν σε άρθρο τους οι Τάϊμς της Νέας Υόρκης την επόμενη του θανάτου του ενώ οι Τάϊμς του Λονδίνου έκαναν λόγο για

«το σιδερένιο θάρρος του, την ακλόνητη αποφασιστικότητα του και την ολοκληρωτική έλλειψη κάθε ιδιοτελούς συμφέροντος μέσα στον αγώνα»(<https://atexnos.gr>, 20/1/2017)

Όσο για τα παρακάτω δεν τα έγραψε κάποιος «όποιος κι όποιος». Και κυρίως δεν τα ισχυρίζεται κάποιος που πάσχει από μαρξιστικές και λενινιστικές «παρωπίδες». Ο ύμνος στον Μαρξ και τον Λένιν προέρχεται από έναν υπουργό Οικονομικών του... Ρήγκαν! Τον Πολ Κρεγκ Ρόμπερτς. Έγραψε:

«Αν ο Μαρξ και ο Λένιν ήταν σήμερα ζωντανοί, θα ήταν βασικοί διεκδικητές του βραβείου Νόμπελ για την οικονομία. Ο Μαρξ προέβλεψε την προϊούσα εξαθλίωση των εργαζομένων και ο Λένιν προείδε την υποταγή της υλικής παραγωγής στη συσσώρευση κερδών του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου. Οι προβλέψεις τους είναι κατά πολύ ανώτερες από τα “οικονομικά μοντέλα” που σήμερα βραβεύονται με Νόμπελ και από τις προβλέψεις των κεντρικών τραπεζιτών, των υπουργών Οικονομικών και των νομπελιστών οικονομολόγων...» (1)

Φυσικά ο Λένιν δεν θα πάρει ποτέ το βραβείο Νόμπελ. Παρότι είναι ο άνθρωπος που με διεξοδικό τρόπο προσδιόρισε αυτό που ζούμε (και) σήμερα: Δηλαδή τον ζυγό του **«αποικιακού»** και **«τοκογλυφικού ιμπεριαλισμού»** (2). Ο Λένιν, αντίθετα, θα συνεχίσει να βαφτίζεται «ξεπερασμένος» από τους αδαείς. Αλλά θα είναι πάντα εκείνος που ανέλυσε ότι:

*«Χαρακτηριστικό του καπιταλισμού γενικά είναι ότι χωρίζει την ιδιοκτησία του κεφαλαίου από την χρησιμοποίηση του κεφαλαίου στην παραγωγή, ότι χωρίζει το χρηματικό κεφάλαιο από το βιομηχανικό ή το παραγωγικό (...). Ο ιμπεριαλισμός ή η κυριαρχία του χρηματιστικού κεφαλαίου είναι η ανώτατη εκείνη βαθμίδα καπιταλισμού όπου ο χωρισμός αυτός παίρνει πελώριες διαστάσεις. Η υπεροχή του χρηματιστικού κεφαλαίου πάνω σε όλες τις υπόλοιπες μορφές κεφαλαίου σημαίνει κυρίαρχη θέση του εισοδηματία και της χρηματιστικής ολιγαρχίας, σημαίνει **ξεχώρισμα μερικών κρατών που κατέχουν τη χρηματιστική δύναμη**, απ' όλα τα υπόλοιπα» (3).*

Ο Λένιν δεν θα πάρει ποτέ το Νόμπελ. Βλέπετε όσα είχε να μας πει (από τότε!) για την κυρία... Μέρκελ και για τα «χαιδεμένα παιδιά» των εκάστοτε «Μέρκελ» που είναι σπαρμένα στις «μισοαποικίες» των μεγάλων Δυνάμεων, είναι ενοχλητικά. Έγραφε:

*«Το κεφάλαιο έγινε διεθνές και μονοπωλιακό. Ο κόσμος είναι μοιρασμένος ανάμεσα σε μια χούφτα μεγάλες Δυνάμεις, δηλαδή Δυνάμεις που έχουν επιτυχίες στη μεγάλη καταλήστευση και καταπίεση των εθνών (...) η Αγγλία, η Γαλλία και η Γερμανία έχουν τοποθετήσεις στο εξωτερικό όχι μικρότερες από 70 δισεκατομμύρια ρούβλια. Για να εισπράττουν το «θεμιτό» εισοδηματάκι τους από το στρογγυλούτσικο αυτό ποσό – ένα εισοδηματάκι που ξεπερνάει τα τρία δισεκατομμύρια ρούβλια το χρόνο – υπάρχουν οι **εθνικές επιτροπές των εκατομμυριούχων, που ονομάζονται κυβερνήσεις**, που διαθέτουν στρατό και πολεμικό στόλο και **«τοποθετούν» στις αποικίες και στις μισοαποικίες τα χαιδεμένα παιδιά και τα αδέρφια «του κυρίου δισεκατομμυρίου» σαν αντιβασιλείς, προξένους, πρεσβευτές, κάθε λογής υπαλλήλους, παπάδες και άλλες βδέλλες» (4).***

Παρόλα αυτά, το ερώτημα παραμένει: Έχει να πει κάτι ο Λένιν στους εργαζόμενους και στους άνεργους, σήμερα; Έχουν νόημα τα λόγια του στην εποχή του Wi – Fi; Μπορούν να ακουστούν μέσα σε όλη αυτή την οχλαγωγία από το σαφάρι των Πόκεμον; Και κυρίως: Τι προοπτική, τι διδάγματα μπορεί να προσφέρει η πολιτική δράση του εκατό χρόνια μετά, τώρα που επήλθε πια το **«Τέλος της Ιστορίας»** και το εγχείρημα της Οκτωβριανής Επανάστασης ανατράπηκε;

Μια σκέψη είναι αυτή που διατυπώθηκε από τον Σαρτρ: Ο μαρξισμός, έλεγε ο Γάλλος φιλόσοφος,

«είναι αξεπέραστος διότι δεν ξεπεράστηκαν οι συνθήκες που τον ανέδειξαν».

Και ο Λένιν δεν εκπροσωπεί τίποτα λιγότερο από αυτό: Τον μαρξισμό στην εποχή του ιμπεριαλισμού. Δηλαδή την εποχή της απόλυτης κυριαρχίας των μονοπωλίων στον κόσμο. Η' μήπως σήμερα, επί «Ζήμενς» και «Κρούπ», επί Νονάρτσκι και Ντόιτσε Μπανκ, επί τραπεζιτών και εργολάβων, ζούμε σε κάποια άλλη εποχή;

Αν πάλι ο Σαρτρ δεν ακούγεται και τόσο πειστικός στα αυτιά ορισμένων, τότε τους προτείνουμε να λάβουν το μετρητοίς τον κ. Σαμαρά και τον κ. Τσίπρα. Αυτοί είναι που επί πρωθυπουργίας του πρώτου μνημόνευαν τον Λένιν στη Βουλή συχνότερα κι από το ΚΚΕ. Ας πάρουν το μετρητοίς και τον κ. Στουρνάρα. Αυτός (!) ήταν που επαναλάμβανε ότι διαβάζει τον Λένιν. Ανελλιπώς μάλιστα, όπως έλεγε από τη θέση του υπουργού Οικονομικών.

Όσο για τον ΣΥΡΙΖΑ, μετά από κάθε του υπογραφή κάτω από κόφτες και μνημόνια, είναι σύνηθες να βγαίνει και κάποιος «αριστερούλης» του (πρώτος διδάξας ο κ. Τσίπρας αμέσως μετά την υπογραφή του τρίτου Μνημονίου) για να ξεπλύνει την ξεφτίλα του – πως; – απαγγέλλοντας Λένιν.

Οι μαρτυρίες όλων των παραπάνω όσο να 'ναι μια κάποια πιστοποίηση της επικαιρότητας της λενινιστικής παρακαταθήκης προσφέρουν. Ειδικά αν αναλογιστούμε όσα διαπράττουν. Γεγονός που πείθει ότι ο λόγος που αναφέρονται στον Λένιν και ξεπατικώνουν τσιτάτα του, είναι για να κάνουν τα ακριβώς αντίθετα...

Τι να κάνουμε;», συνεπώς. Αλλά όχι κατά τους παραχαράκτες του Λένιν, μα σύμφωνα με τον ίδιο τον μπολσεβίκο ηγέτη;

Χρέος

Για παράδειγμα, στην Ελλάδα που λιμοκτονεί υπό το βάρος των χρεών έχει ο Λένιν να μας πει κάτι; Έχει να προτείνει κάτι στους Έλληνες του μόχθου που – ως μη όφειλαν – έχουν πληρώσει αυτά τα χρέη χίλιες φορές, αλλά τους επιβάλλουν να τα πληρώσουν άλλες χίλιες;

«...νομίζουμε – έλεγε ο Λένιν απευθυνόμενος στους λαούς της Ευρώπης και όλου του κόσμου – πως για την ακύρωση των χρεών θα αναγκαστούν (σσ: οι λαοί) να περιμένουν κάτι άλλο και να δουλέψουν σε κάποια άλλη κατεύθυνση, χωρίς να υπολογίζουν στη «γενναιοψυχία» των κυρίων καπιταλιστών».

Τι έκανε λοιπόν ο Λένιν που δεν επαφίετο στην «γενναιοδωρία» των τοκογλύφων και των κερδοσκόπων και φυσικά δεν «διαπραγματευόταν» μαζί τους;

Το Γενάρη του 1918, η σοβιετική κυβέρνηση, με διάταγμα υπογεγραμμένο από τον Λένιν, ακύρωσε τα εσωτερικά και εξωτερικά δάνεια που είχε συνάψει η τσαρική και η Προσωρινή κυβέρνηση. Τέλος!

Όμως, οι Μπολσεβίκοι, επειδή ακριβώς ήταν κομμουνιστές, δηλαδή και πατριώτες και διεθνιστές, την ώρα που οι πολιτικοί προπάτορες του ελληνικού αστικού πολιτικού κόσμου έστελναν στρατό εναντίον τους, εκείνοι, όσον αφορά την Ελλάδα και τον ελληνικό λαό, να τι έκαναν:

«Ένα άλλο οικονομικό μέτρο της σοβιετικής κυβέρνησης στον εξωτερικό τομέα ήταν η παραίτησή της από το Διεθνή Οικονομικό Έλεγχο (ΔΟΕ), που επέβαλαν το 1897, μετά τον ελληνοτουρκικό πόλεμο, οι Μεγάλες Δυνάμεις στην Ελλάδα (...) από την Οχτωβριανή Επανάσταση η Ελλάδα απεκόμισε οικονομικά οφέλη. Η νεαρή Σοβιετική Δημοκρατία, με απόφαση του Δεύτερου Συνεδρίου των Σοβιέτ, απάλλαξε την Ελλάδα από το χρέος που όφειλε στη Ρωσία και ανερχόταν στα 100 εκατομμύρια χρυσά γαλλικά φράγκα. Ακόμα, η σοβιετική κυβέρνηση παραιτήθηκε από τα δικαιώματά της στο Άγιο Όρος, καθώς και από τις ιδιοκτησίες του τσαρικού κράτους σε διάφορα ευαγή ιδρύματα στην Ελλάδα (...)» (Κώστας Αυγητίδης, «Η στρατιωτική επέμβαση των καπιταλιστικών χωρών ενάντια στη Σοβιετική Ρωσία και η Ελλάδα (1918-1920)», εκδόσεις «Σύγχρονη Εποχή»).

Έτσι αντιμετώπισαν, λοιπόν, οι Μπολσεβίκοι και ο Λένιν τα θέματα του χρέους.

Κυβερνήσεις

Και για τους εκάστοτε «σωτήρες» μας; Έχει να πει κάτι ο Λένιν που να εξηγεί τον ρόλο τους; Η άποψή του δεν μας φαίνεται και πολύ παράταιρη:

«Σε μια κοινωνία – έλεγε – που βασίζεται (...) στην υποδούλωση των εκατομμυρίων φτωχών και εργαζομένων από μια χούφτα πλουσίων, η κυβέρνηση δεν μπορεί παρά να είναι ο πιο πιστός φίλος και σύμμαχος των εκμεταλλευτών, ο πιο πιστός φρουρός της εξουσίας τους. Και για να είναι σίγουρος φρουρός, δεν αρκούν στον καιρό μας τα κανόνια, οι ξιφολόγχες και ο βούρδουλας: Πρέπει να φροντίσεις να υποβάλλεις στα θύματα της εκμετάλλευσης την ιδέα ότι η κυβέρνηση στέκεται πάνω από τις τάξεις, ότι δεν εξυπηρετεί τα συμφέροντα των ευγενών και της αστικής τάξης, αλλά τα συμφέροντα της δικαιοσύνης, ότι φροντίζει να προστατεύει τους αδύναμους και τους φτωχούς από τους πλούσιους και τους ισχυρούς».

Τα διδάγματα της κρίσης

Μήπως ο Λένιν, που φυσικά δεν θα πάρει ποτέ το Νόμπελ – πράγμα που προφανώς ουδόλως θα τον ενδιέφερε και θα τον απασχολούσε – έχει να μας πει κάτι για την κρίση;

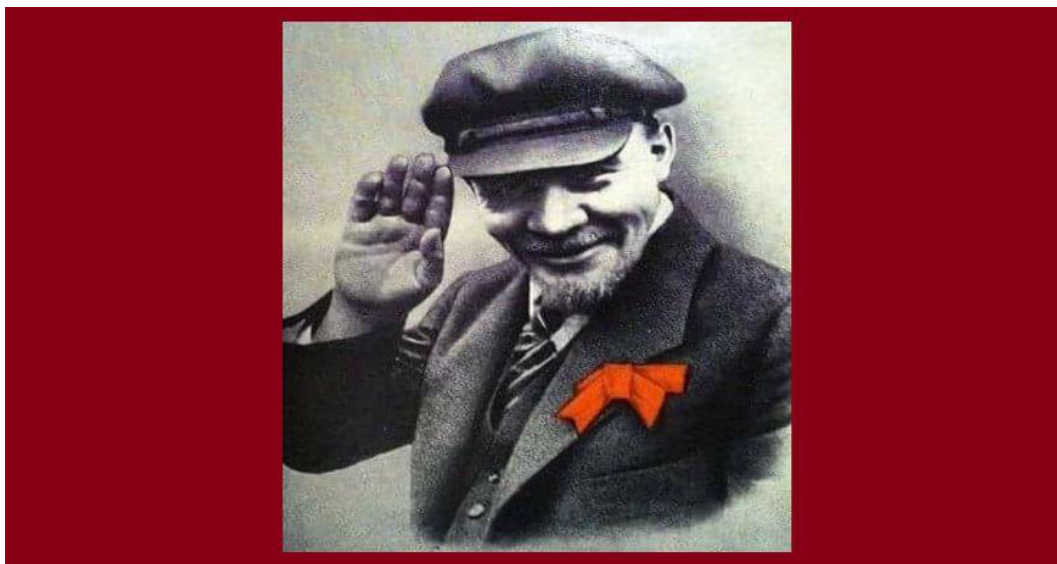
*Είναι πραγματικά πολύ ενδιαφέρον για μας, τους βουλιαγμένους στις «μισοαποικίες» και στις «μητροπόλεις», τα θύματα των τοκογλύφων ιμπεριαλιστών, τα υποζύγια των «χαιδεμένων παιδιών» της ολιγαρχίας, να πάρουμε υπόψη μας τις σκέψεις του Λένιν για **«Τα διδάγματα της κρίσης»**. Και –κυρίως – να σκεφτούμε την άποψη του μεγαλύτερου επαναστάτη του 20^{ου} αιώνα γύρω από τα πολιτικά συμπεράσματα που απορρέουν από την κρίση. Ο Λένιν έγραφε:*

*«Για να βγει κέρδος από μια επιχείρηση, πρέπει να πουληθούν τα εμπορεύματα, να βρεθούν αγοραστές. Και αγοραστής πρέπει να είναι κατ' ανάγκην όλη η μάζα του πληθυσμού, γιατί οι τεράστιες επιχειρήσεις παράγουν βουνά ολόκληρα από προϊόντα. **Σ' όλες όμως τις κεφαλαιοκρατικές χώρες τα εννιά δέκατα του πληθυσμού αποτελούνται από φτωχούς:** από εργάτες που παίρνουν ένα πενιχρότατο μεροκάματο, από αγρότες που, στη μεγάλη τους μάζα, ζουν χειρότερα κι από τους εργάτες.*

*Και να που, όταν η μεγάλη βιομηχανία σε περίοδο άνθησης παίρνει φόρα για να παράγει όσο το δυνατό περισσότερα, ρίχνει στην αγορά τόσο μεγάλη ποσότητα προϊόντων, που δεν είναι σε θέση να τα πληρώσει η φτωχή πλειονότητα του λαού. Αυξάνει ολοένα ο αριθμός των μηχανών, των εργαλείων, των αποθηκών, των σιδηροδρόμων κτλ., όμως, από καιρό σε καιρό διακόπτεται αυτή η αύξηση, γιατί **η μάζα του λαού, για την οποία, σε τελευταία ανάλυση, προορίζονται όλοι αυτοί οι βελτιωμένοι τρόποι παραγωγής, παραμένει σε φτώχεια τέτοια, που φτάνει τα όρια της εξαθλίωσης.***

Η κρίση δείχνει ότι η σύγχρονη κοινωνία θα μπορούσε να παράγει ασύγκριτα περισσότερα προϊόντα για την καλύτερευση της ζωής όλου του εργαζόμενου λαού, **αν δεν είχαν αρπαχτεί η γη, τα εργοστάσια, οι μηχανές κ.τ.λ. από μια χούφτα ατομικούς ιδιοκτήτες, που βγάζουν εκατομμύρια από τη λαϊκή εξαθλίωση.**

Η κρίση δείχνει ότι οι εργάτες δεν μπορούν να περιοριστούν μόνο στην πάλη για μερικές παραχωρήσεις από μέρους των κεφαλαιοκρατών: στην περίοδο της αναζωογόνησης της βιομηχανίας μπορούν να καταχτηθούν τέτοιες παραχωρήσεις (...) όμως επέρχεται η κρίση **και οι κεφαλαιοκράτες όχι μόνο παίρνουν πίσω τις παραχωρήσεις που έκαναν, αλλά και επωφελούνται από την αδυναμία των εργατών για να κατεβάσουν ακόμα πιο πολύ τα μεροκάματα.** Κι αυτό θα συνεχίζεται αναπότρεπτα, ώσπου οι στρατιές του σοσιαλιστικού προλεταριάτου **να γκρεμίσουν την κυριαρχία του κεφαλαίου (...)**» (5).

Εκτός από λόγια, όμως, ο Λένιν συνήθιζε να κάνει και πράξεις. Οι οποίες συμβάδισαν με τα λόγια του. Ως εκ τούτου, πιστός στις θέσεις του να μην επαφίεται στην «γενναιοδωρία» των δημίων του λαού, πιστός στην θέση του για το ξεπέραςμα της κρίσης υπέρ των πολλών, πιστός στη θέση του ότι οι κυβερνήσεις του λαού δεν στέκονται «πάνω από τάξεις» αλλά εκπροσωπούν την τάξη των καταπιεσμένων, φρόντισε:

- 1) Στις 26 Οκτώβρη 1917 – την επόμενη κιόλας μέρα της Επανάστασης – να υπογράψει το **Διάταγμα για την Ειρήνη** με το οποίο έβγαζε τη Ρωσία έξω από τους ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς και έξω από τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. Δεν είχε υπογράψει, δηλαδή, κανένα κείμενο με το οποίο να αναγνωρίζει την παραμονή της Ρωσίας σε κανένα **«κοινό ευρωπαϊκό σπίτι»** με τους ιμπεριαλιστές ούτε κανένα κείμενο που έθετε την εσωτερική πολιτική στη Ρωσία υπό την **«αξιολόγηση»**, την **«επιοπτεία»** και την **«επιτήρηση»** των ιμπεριαλιστών.
- 2) Την ίδια μέρα (26 Οκτώβρη 1917 – την επόμενη κιόλας μέρα της Επανάστασης) είχε ήδη υπογράψει το **Διάταγμα για τη Γη** με το οποίο καταργήθηκε – χωρίς καμία αποζημίωση – η ιδιοκτησία της γης από τους τσιφλικάδες, συμπεριλαμβανομένης της αυτοκρατορικής και της μοναστηριακής. Δεν είχε δηλαδή υπογράψει τίποτα που να μιλά για επέκταση των ιδιωτικοποιήσεων, για το ξεπούλημα του λιμανιού στην Cosco, των αεροδρομίων στη Fraport, του ΟΣΕ στους Ιταλούς και του Ελληνικού στον Λάτση.
- 3) Πάλι την ίδια μέρα (26 Οκτώβρη 1917 – την επόμενη κιόλας μέρα της Επανάστασης) είχε ήδη υπογράψει το **Νομοσχέδιο για τον Εργατικό έλεγχο** στις βιομηχανικές, εμπορικές και τραπεζικές επιχειρήσεις.

4) Λίγες μέρες μετά την Επανάσταση είχε ήδη υπογράψει (στις 14 Δεκέμβρη 1917) τον νόμο για την **Εθνικοποίηση των Τραπεζών**. Δεν είχε δηλαδή υπογράψει κανένα κείμενο που να λέει ότι οι τραπεζίτες θα συνέχιζαν να πίνουν το αίμα του λαού μέσω τραπεζών που θα συνέχιζαν να ανακεφαλαιοποιούνται με λεφτά του λαού.

5) Λίγες μέρες μετά την Επανάσταση είχε ήδη υπογράψει (στις 18 Γενάρη 1918) την **Εθνικοποίηση του εμπορικού στόλου**. Δεν πήγαινε δηλαδή στην Ένωση Εφοπλιστών μοιράζοντας φοροαπαλλαγές στους εφοπλιστές μαζί με υποκλίσεις στον «πατριωτισμό» τους.

6) Λίγες μέρες μετά την Επανάσταση (στις 9 Γενάρη 1918) υπέγραψε – επαναλαμβάνουμε – το **Διάταγμα Ακύρωσης όλων των Εσωτερικών και Εξωτερικών Δανείων** που είχε υπογράψει η τσαρική και η προηγούμενη αστική κυβέρνηση. Αρνήθηκε, δηλαδή, να πληρώνει εγχώριους και ξένους κλέφτες, ληστές, κερδοσκοπούς και τοκογλύφους, τους είπε αν θεωρούν πως έχουν λαμβάνειν να πάνε να τα πάρουν από εκείνους που τα είχαν ξεκοκαλίσει και όχι από το ρώσικο λαό, και φυσικά ουδέποτε υπέγραψε κείμενο όπως αυτό: **«Οι ελληνικές αρχές επαναλαμβάνουν την αδιαμφισβήτητη δέσμευσή τους να τηρήσουν τις δανειακές υποχρεώσεις προς όλους τους πιστωτές, πλήρως και έγκαιρα»...**

Οι μετρ του εξυπνακισμού, φυσικά, επιμένουν: «Ναι», θα μας πουν ειρωνικά, «αλλά όση “σοφία” κι αν κρύβουν τα παραπάνω λόγια του Λένιν, όση αποφασιστικότητα κι αν δείχνουν οι πράξεις του, αυτό δεν αλλάζει το γεγονός ότι τα “καθεστώτα” που δημιουργήθηκαν από τον Λένιν και τους ομοίους του κατέρρευσαν».

Από τέτοιες τοποθετήσεις του συρμού άλλο τίποτα. Αυτού του τύπου οι αναγνώσεις της Ιστορίας είναι τόσο «εμβριθείς», ώστε να μην προκαλεί πια καμία εντύπωση ότι παραγνωρίζουν ακόμη και τα στοιχειώδη:

Πρώτον, ότι μετά από την ήττα που επέφεραν στο όραμα της κοινωνικής απελευθέρωσης οι εξελίξεις στις χώρες του λεγόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού», η αλήθεια που περιέχεται στη σκέψη του Οσκαρ Ουάιλντ γίνεται ακόμα πιο επίκαιρη: **«Ένας χάρτης του κόσμου δεν περιέχει την Ουτοπία δεν αξίζει να τον κοιτάξεις καν, γιατί αφήνει έξω τη μόνη χώρα όπου η Ανθρωπότητα πάντα θα προσγειώνεται. Κι όταν προσγειωθεί, κοιτάζει πέρα και, βλέποντας μια καλύτερη χώρα, ξεκινάει για εκεί. Πρόοδος είναι η υλοποίηση της μιας μετά την άλλη Ουτοπίας».**

Δεύτερον, ότι ο Λένιν – και εδώ μιλάμε για τον Λένιν – είχε ξεκαθαρίσει πολύ νωρίς στους επιγόνους του: **«Κανένας στον κόσμο δεν μπορεί να μας τσακίσει αν δεν κάνουμε καμιά υπερφυσική ανοησία»**, έγραφε. Το να χρησιμοποιείς τις μεθόδους του καπιταλισμού στο όνομα της «οικοδόμησης του σοσιαλισμού» είναι προφανώς περισσότερο κι από την «υπερφυσική ανοησία», για την οποία προειδοποιούσε ο Λένιν.

Τρίτον, ότι στο πανανθρώπινο αίτημα να «ξελασπώσουμε το μέλλον» δεν υπάρχει άλλος δρόμος από εκείνον που περιέγραφε ο Μαρξ αμέσως μετά την ήττα της Παρισινής Κομμούνας: **«Πέθανε η Επανάσταση. Ζήτω η Επανάσταση!»**

Ο Λένιν, λοιπόν, εκείνο που πάνω απ' όλα συμβολίζει, για μας φυσικά, είναι η αστείρευτη δύναμη που περικλείεται στην μετατροπή του κοινωνικού δίκιου σε πολιτική δράση. Συμβολίζει εκείνη την ακατάβλητη ζωντάνια της σκέψης και της θεωρίας που δεν γίνεται «πατρών», δεν γίνεται «δόγμα», αλλά εργαλείο και καθοδήγηση για δράση στην προοπτική ενός κόσμου χωρίς ίχνος δεσποτισμού, όπου

«η ελεύθερη ανάπτυξη του καθενός συνιστά προϋπόθεση για την ελεύθερη ανάπτυξη όλων».

Αυτός είναι και ο λόγος της «αθανασίας» του Λένιν αλλά και ο λόγος που κανένας – κομμουνιστής τουλάχιστον – δεν θα μπορούσε να διαφωνήσει με τα λόγια του Μαγιακόφσκι:

«Επιμένουμε: Μην κάνετε τον Λένιν στάμπες/ Μην τυπώνετε το πορτρέτο του σε πλακάτ,/κερόπανα, πιάτα, ποτήρια, ταμπακέρες./ Μην κάνετε τον Λένιν μπρούντζο./ Μην του αφαιρείτε το ζωντανό του βάδισμα/ και το ανθρώπινό του πρόσωπο/ που ο ίδιος μπόρεσε να διαφυλάξει/ ποδηγετώντας την ιστορία./ Ακόμα ο Λένιν είναι της γενιάς μας άνθρωπος/ ζωντανός με τους ζωντανούς/ αφήστε τον να είναι ζωντανός, όχι πεθαμένος/- Διά ταύτα – κάνετε τον Λένιν δάσκαλό σας/ αλλά μην τον αγιοποιήσετε./ Θρησκεία μην κάνετε τ' όνομα ενός ανθρώπου/ που σ' όλη του τη ζωή πολέμαγε όλες τις θρησκείες/ μην τον κάνετε σκεύος λατρείας για να το ρίξετε στο εμπόριο – μην εμπορευτείτε τον Λένιν»

***

(1) ΠολΚρεγκΡόμπερτς, υπουργός Οικονομικών των ΗΠΑ επί προεδρίας Ρίγκαν, περιοδικό CounterPunch, Τα Νέα, 9.10.2010.

(2) Λένιν, Άπαντα, τόμος 27, σελ. 367, εκδόσεις Σύγχρονη Εποχή.

(3) Λένιν, Άπαντα, τόμος 27, σελ. 362, εκδόσεις Σύγχρονη Εποχή.

(4) Λένιν, Άπαντα, τόμος 26, σελ. 360 – 363, εκδόσεις «Σύγχρονη Εποχή».

(5) Λένιν, απόσπασμα από το άρθρο «Τα διδάγματα της κρίσης», δημοσιεύτηκε στην «Ισκρα» τον Αύγουστο του 1901, «Άπαντα», τόμος 5ος, σελ. 85 – 86, έκδοση «Σύγχρονη Εποχή»).

ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ από

[ΝΙΚΟΣ ΜΠΟΓΙΟΠΟΥΛΟΣ](#) [Αποψεις Πολιτική](#) 21 Ιανουαρίου 2020

- facebook.com/mpogiopoulos
- mpog@imerodromos.gr

